

Lold lige overfor de vestindiske Sukkere. Det er altsaa langt fra min Mening at ville anbefale, at Tharaen skulde være ens, men jeg har kun villet paapege, at naar man vilde gaa saa vidt, kunde man vistnok gaa endnu videre. Lige overfor den arede sidste Taler skal jeg senere tillade mig at komme ind paa Positionen 12, 6 Dre for raffineret Sukker og den tidligere paa et andet Sted foreslaaede Position, da jeg tror det er rigtigt, at Sagen bliver saa klart belyst som muligt.

Mine Forslag dele sig, om jeg saa maa sige, i to Hovedgrupper, men hvoraf der dog i den ene er to store Forskjelligheder. Som jeg tidligere sagde, er det ikke noget Nyt eller her Ukjendt, jeg foreslaar. Jeg ønsker at indføre nogle af de Positioner, som Loldloven af 1871, der med forskjellige Forlængelser bestod til 1875, havde indført, og som vare fuldstændig enstemmig anbefalede af den Sukkerkommission, i hvilken der var repræsenteret Loldvæsenet gennem den nu afdøde Generalstatedirektør og en af vore mest ansete Loldinspektører. Den tekniske Sagskundskab var i denne Kommission repræsenteret af den overordentlig dygtige Mand, hos hvem Regjeringen jævnlig inhenter Betænkning, nemlig Prof. Jørgensen. Handelsstanden var repræsenteret af et tidligere Medlem af Rtinget, der maa siges nærmest at repræsentere de vestindiske Interesser, dernæst af et andet Medlem, Bestyreren for Sukkerfabrikerne, og af en 3die Mand af Handelsstanden, der nærmest repræsenterede den indirekte Sukkerhandel, Farinerne. Alle disse Herre vare fuldstændig enige i at foreslaa de Loldafgifter, som derpaa indførtes ved Loven af 1871. Jeg skal her tillade mig en Bemærkning, der staar noget i Forbindelse med, hvad den arede Ordfører sagde med Hensyn til at indføre noget Nyt, nemlig, at den høitærende Finansminister, saa vidt jeg tror, sagde, at hvis Loven af 1871 endnu bestod, vilde man maaste have taget noget anderledes fat paa Sagen og forandret Satserne; men den bestaar ikke længere. Det høie Thing vil imidlertid erindre, at Hovedgrunden, jeg tror næsten at turde sige den eneste Grund til, at Loven ikke blev forlænget, var mere en Etikette-Grund. Det blev ligefrem udtalt, jeg tror af min arede Sidemand, at det vilde være mærkværdigt, om Landssthinget paa et saa sent Stadium skulde tage ekstraordinære Foranstaltninger for at faae Loven igjennem. Jeg kan altsaa i det Mindste for mit Vedkommende ikke tillægge det Argument, at Loven ikke længere bestaar, nogen væsentlig Betydning. Jeg skal nu først udtale mig om Muskovados, og jeg skal gjentage, hvad jeg har sagt i Betænkningen, at Finansministeren selv mener, at disse Sukkere virkelig repræsenterer en mindre Værdi, og at de Grunde, som fra Begyndelsen have ledet til at foreslaa Bestyttelsen, endnu maa siges at være til Stede. Jeg skal dog for at imødekomme saa

meget som muligt ikke tage den samme Position, som Loven af 1871 indeholder, men tage den Nedsættelse paa Muskovados, som forelaa i et Loldlovsforslag, der ifjor var til Behandling i Folkethinget. Jeg skal slet ikke opholde mig overordentlig længe ved Spørgsmaalet om Muskovados, men det er dog mærkværdigt, at det skulde være saa overordentlig vanskeligt at kjende en Artikel, der er saa godt bekjendt som Muskovados. Jeg tror i det Mindste at kunne anføre et Bevis, der selv for de Herre, der ikke have med Sukker at gjøre, vil vise, hvor overordentlig let det vil være. Der kan ikke findes nogen eneste Prisberetning fra England om Sukkere, hvor vi ikke, foruden de andre Sukkere, der nævnes, finde nævnet Muskovados, og det er dog ganske mærkværdigt, at hver eneste Aften, naar der i „Berlingske Tidende“ staar optaget en Depeche fra Amerika, der kun omhandler 7 Artikler, nemlig Guldbagio, Kurs, Bonds, Bomuld, Petroleum, Mel og Sukker, finde vi netop Ordet Muskovados der. Det vilde dog være mærkværdigt, om det med Hensyn til en Artikel, der er saa bekjendt, at hele Verden faar Depeche om den blandt 7 Artikler, skulde være umuligt at oplyse nogle Loldembedsmænd om, hvad det er. Man vil desuden paa Lovforslagets sidste Side kunne se, at det heller ikke er saa overordentlig vanskeligt med Muskovados. Det kan ses af det store Kvantum, der er indført deraf.

Jeg skal her forlade Muskovados og komme over paa et Punkt, der for mig er vigtigere. Det er mig endnu vigtigere, at Loven ikke gaar fra Landssthinget, uden at det er overordentlig klart belyst, hvorledes det forholder sig med denne Position, og jeg kommer da ind paa Beregningen af den Bestyttelse, man fra en anden Side i Udvalget vil give Sukkeraffinaderierne. Man mener ogsaa her, at det skal være saa overordentligt vanskeligt at kjende Nr. 15—19 fra Nr. 9—15. Men det kan ingenlunde være nogen overordentlig stor Gene hverken for Loldvæsenet eller for Handelsstanden eller for Raffinadørerne. Det er naturligtvis mig umuligt at sige, hvad der kan genere andre Folk; men jeg skal vise, at Lal, som man pleier at sige ere meget stødige Ting, tale ganske bestemt derimod, og ligeledes tale mange høivise Regjeringers Beslutninger derimod. De Herre have formodentlig Alle set Sukkerkommissionens Betænkning, da den angaar en Sag, der interesserer Rtinget saa meget. Jeg forlanger ikke, at De skulle søge Oplysning i udenlandsk Litteratur eller i fremmede Loldlove; men af Sukkerkommissionens Betænkning ville De kunne se, at Konventionsstaterne, Frankrig, Belgien, England og Holland, have allesammen anført Standardprøvernes Numre som det eneste nogenlunde sikre Kjendetegn paa Sukkre. Ifjor, da Sukkertoldloven var til Behandling her i et Udvalg, hvoraf jeg var Medlem, forelaa der en Beretning fra en Sukkeraffinadør, som jeg